

Prima Parte
Amor Profano

Aria

Miei spirti guerieri,
L'ardire destate:
E i dardi piu fieri,
Sull'arco apprestate.

Recitativo – Arioso

Con Casimiro il forte,
Che superbo disprezza
L'armi della bellezza,
Io vuo provarmi, e la Sarmatia

tutta

Fia delle Glorie mie Teatro,
e Campo.
Di questa face al Lampo
Vedro se cederan suoi vanti alteri.

Część pierwsza

Miłość Ziemska

Aria

Duch mój wojenny
Niechaj odwagę pobudzi.
W strzały najostrzejsze
Niechaj łuk mój się uzbroi.

Recytatyw – Arioso

Z Kazimierzem mocarnym,
Co hardo pogardza
Orężem Piękności,
Chcę się zmierzyć, i Sarmacja cała

Niechaj stanie się Chwały mojej Teatrem
i Polem.

W blasku mego płomienia
Zobaczę, czy ugną się jego dumne postawienia.

Aria

L'ardire, l'ardire destate,
Miei spirti guerieri.

Recitativo

Ma no, deh cessi omai
Di marzial fragore
Il folgorante suono
Non si sgomenti no,
che con la fuga
Con cui si vince amor, forz' e
che tenti

Tutti spuntar gli strali miei
pungenti.

Di dolci voci al canto, Di
moll'i Cetre al suono Tra
l'ozio, e tra'l riposo
S'incontri il Valoroso;
Cosi provi il valor del Nume
alato, Vilipeso, e sprezzato.

Aria

Se non alletto,
Io non so vincere
Rigido cor:
Chi disprezza il mio diletto,
Sa sprezzar l'armi d'amor.

Regio Fasto**Recitativo**

Folle garzon che tenti? Di
Casimiro il petto Non cede a
vile affetto. Io, che son de
Regnanti Compagno in ogn'
impresa, il Regio Fasto

Di Sarmatia lo scettro
Sapro regger superbo, e questa
destra

Ben trionfar sapra,
d'un' imbelles, imbelles umilta.

Aria

Mal sicuro e un regio Soglio,
Se nol regge Fasto altero:
Sol se vanta un alto orgoglio
Formidabile e un Impero.

Aria

Niechaj odwagę pobudzi
Duch mój wojenny.

Recytatyw

Lecz nie, niechaj już ustana
Hałaśliwego marszu
Grzmiące echa.
Niechaj nikt nie liczy,
że ucieknie
Przed miłością i że siłę mieć

będzie, By strzały me ostre stępić.

Pośród słodkich śpiewów,
Delikatnych dźwięków cytr,
Wśród lenistwa słodkiego i odpoczynku
Spotkam się z Dzielnym Mężem.
W ten sposób udowodni swą wartość
Bożek skrzydlaty
Dotąd lekceważony i pogardzany.

Aria

Tylko uzbrojony
Mogę zwyciężyć
Surowe serce.
Bo kto pogardza mą rozkoszą,
Ten pogardzić umie orężem miłości.

Przepych Królewski**Recytatyw**

Szalony Chłopcze, na cóż się porywasz?
Pierś Kazimierza
Nie ulegnie zwykłemu uczuciu.
Ja, który jestem Włodarzy
Towarzyszem w każdym zadaniu, Prze-
pych Królewski,
Sarmacji berło
Będę umiał dzierżyć dumnie, i prawica ta

Zatryumfować potrafi
Nad bezbronną Pokorą.

Aria

Niepewnym jest królewski Tron,
Jeśli nie wspiera go Przepych dumny.
Tylko jeśli pochwalić się może dumą
Wspaniałe jest Imperium.

Amor Profano*Recitativo*

Ascolta Amico, ascolta:
 Ben ti rammenti, quante volte, e
 quante
 Inchinossi ad Amore, il
 Regio Fasto.
 Pure fido Compagno,
 Ti voglio all'alta impresa:
 Che resister non puo, d'un' Rege il
 core,
 Tra gl'agi, e i fasti al saettar
 d'amore.

Regio Fasto*Recitativo*

All'armi, all'armi dunque,

Amor Profano*Recitativo*

E se il trionfo e certo
 L'inimico si vinca in campo
 aperto.

Regio Fasto*Aria*

E viltade, e non e gloria,

Trionfar con cieca frode:
 E se nome ha, di vittoria,
 Non ha lode.

Castita*Recitativo*

Frenate omai l'ardire:
 Di Casimiro al fianco
 La Castitate accorre
 Potro ben' io d'un vil Fanciullo
 audace
 Spuntar gli strali, et ammorzar la
 face

Aria

Franto hai l'arco Arcier alato,
 La tua face e senza ardor:
 Casimiro disarmato
 Fugge, e abbatte il tuo valor.
 Altra face, et altro strale
 Del suo petto impiaga il cor:
 Piaga si, ma non mortale,
 Cerca, e brama il santo ardor.

Miłość Ziemska*Recytatyw*

Słuchajże, Przyjacielu, słuchaj,
 Wspomnij, ileż to razy

Przykłękał przed Miłością Przepych
 Królewski.
 Lecz oto wiernym Towarzyszem
 Być ci pragnę w wielkim dziele.
 Bo nie uchyli się żadne Królewskie serce

Wśród dostatków i splendorów
 przed strzałami miłości.

Przepych Królewski*Recytatyw*

Do broni, zatem, do broni,

Miłość Ziemska*Recytatyw*

A jeśli pewne jest zwycięstwo,
 Pokonajmy wroga w otwartym polu.

Przepych Królewski*Aria*

Nikczemnym jest tchórzostwem, a
 nie chwałą
 Zatrzymfować dzięki ślepemu oszustwu.
 Bo chociaż zwie się to zwycięstwem,
 Na pochwały nie zasługuje.

Czystość*Recytatyw*

Powstrzymajcie swe zapędy:
 Oto u boku Kazimierza
 Czystość bieży, by stanąć.
 Umieci ci ja podłego Chłopaczka zuchwa-
 łego
 Stępić strzały i zgasić blask.

Aria

Na nic broń twa, łuczniku skrzydlaty,
 Blaskowi twemu gorąca brak.
 Oto Kazimierz bezbronny
 Umyka ci i pokonuje twe męstwo.
 Inne światło i inna strzała
 Przeszywają jego serce.
 Rana to owszem – lecz nie śmiertelna,
 Co szuka i pożąda świętej miłości.

Umilta

Recitativo – Arioso

Ed io, che mille volte
Ti fui compagna a i perigliosi
assalti,
Coraggiosa Umiltade
T'assistero fedele. Io
del Fasto superbo,
Unita al Prence invito
Abbattevo l'orgoglio,
Che Umilta contro il Fasto e
un saldo scoglio.

Aria

A che fonda uman pensiero
Su vasto Impero La fua
speranza:
Se qual nebbia esposta al vento
Si dilegna in un momento
Ogni possanza.
Cerca in darno uman desio,
Fuor che in Dio, Trovar sua
pace:
Che da lui, che e il sommo Bene

Se va lungi la sua speme,
E ognor fallace.

Regio Fasto, Amor Profano

Recitativo

E tanto ardire
imbelli? Contro
Amore? Contro me?

Castita, Umilta

Recitativo

Or vedrete qual sia il mio valore.

Regio Fasto

Recitativo

A che si tarda all'armi.

Regio Fasto, Amor Profano

Recitativo

Del Sarmato Regnante
A questo braccio forte
De miei strali al rigore.
Vedro se caderanno i vanti alteri.

Amor Profano

Aria

L'ardire destate
Miei spiriti guerrieri.

Pokora

Recytatyw – Arioso

Oto ja, com tysiackroć
Była ci towarzyszką w niebezpieczeń-
stwach,
Dzielna Pokora,
Trwać przy tobie wiernie będę.
Ja też Przepychu hardego
Współ z Księciem niezwyčajnym
Pokonam dumę.
Bo Pokora przeciw Przepychowi
niczym skała jest niewzruszona.

Aria

Na cóż myśl ludzka
W wielkości Imperium
Nadzieję pokłada.
Wszak niczym mgielka na
wietrze W jednej chwili znika
Kaźda majętność posiadana.
Szuka nadaremno ludzkie pragnienie
Poza Bogiem
Odnaleźć swój spokój.
Tymczasem jeśli od niego, który jest naj-
wyższym Dobrem,
Daleko się odwróci nadzieja,
Zawsze płonąną będzie.

Przepych Królewski, Miłość Ziemska

Recytatyw

I tak śmiecie się, bezbronne,
Przeciwstawić Miłości?
I mnie?

Czystość, Pokora

Recytatyw

Zobaczycie zatem wszelkie me walory.

Przepych Królewski

Recytatyw

Po cóż zwlekać – do broni.

Przepych Królewski, Miłość Ziemska

Recytatyw

Sarmackiego Władcy
Pod tym ramieniem silnym,
Pod ostrzałem moim
Zobaczę, jak upadają cnoty szlachetne.

Miłość Ziemska

Aria

Niechaj odwagę pobudzi
Duch mój wojenny.

Regio Fasto*Recitativo*

La vittoria e sicura, che ogni core
forza

Non ha contro lo stral d'Amore.

Regio Fasto, Amor Profano*Aria*

Al serto le rose
Unite agl'allori,
O come piu belle
M'appresta il valor:
E in cielo le stelle
Coi loro fulgori
Non sparser vezzose
Piu lieto splendor.

Seconda Parte**S. Casimiro***Aria*

Alma mia, che fai, che pensi?
Se gl'ostri, se gl'ori
Son finti splendori.
Tu saggia non dar fede, agl'occhi,
a i sensi.

Recitativo

Quanto, quanto s'inganna
Uman pensier, cui falsa
luce ingombra
Non s'accorge infelice,
Che non fu mai vero piacer nel
Mondo.

Crescan gl'agi, e le pompe.
Le Corone, e i Tesori.
Son per tormenti, oh Dio! Se
piu cresce co i fasti uman
desio.

Aria

In te solo o sommo Nume
Il desio s'aggiri, e posi:
E godendo eterno lume
Goda eterni i miei riposi.
Di te sol fete ha quest'alma
Puro, dolce immenso mar:

Si in te trova, e porto, e calma
Non paventa naufragar.

Przepych Królewski*Recytatyw*

Zwyczajstwo jest pewne, bo żadne serce

Sił nie ma tyle, by przeciwstawić
się strzale Miłości.

Przepych Królewski, Miłość Ziemska*Aria*

Wieniec, w którym róże,
Jakże cudne,
splatają się z laurem,
Już się dla mnie szykuje.
Na Niebie gwiazdy
Z całym swym światłem
Nie błyszczą, powabne,
Więszym blaskiem.

Część druga**św. Kazimierz***Aria*

Duszo moja, cóż czynisz, cóż sądzisz?
Jeśli purpury i złoto
To rzekome tylko splendory,
Ty zatem, mądra, nie dawaj wiary
ni oczom, ni zmysłom.

Recytatyw

Jakże, jakże oszukuje się
Myśl ludzka, co ją fałszywe światło
oświeca,
I co nie spostrzega się, nieszczęsna,
Że nie było nigdy prawdziwej rozkoszy
na tym Świecie.

Rosną dostatki i przepych,
Lecz Korony i Skarby
Stają się udreką, o Boże!
Jeśli wraz ze splendorami rosną
ludzkie pragnienia.

Aria

Ku tobie tylko, najwyższy Boże, Ludzkie
pragnienie niechaj się zwraca, I tak,
ciesząc się wiecznym światłem, Niechaj
ma na uwadze żywot wieczny. Ciebie
tylko pragnie ta dusza
Niczym czystego, słodkiego,
bezbrzeżnego morza.
Jeśli w tobie odnajdzie i port, i
spokój, Nie obawia się zatonięcia.

Regio Fasto

Recitativo

Dunque vile, e negletto
Incognito a mortali, et a se stesso,

Vivrai tu, che nascesti agl'Ostri, a
i Troni?

O d'un alma real, d'un nobil core,
Ignominia, e rossore?

Aria

Che ti giova o Prence invito,
Forza, ardir, senno, e valor?

Se poi nel petto

Chiudi negletto

Il reggio cor.

Torna in te stesso le glorie, che
a superar d' ogn'altro eroe.

Le glorie ti prepara

Il tuo brando alte vittorie.

A che serve o Duce altero,
Grazia, e brio, spirito, e belta?

Se in vile calma

La tua grand'alma

Codara sta.

Torna in te stesso le glorie...

Umilta

Recitativo

Che glorie, che trofei,

Nubbi che'l vento sgombra

Ombra caduche, e frali,

Che il Mondo addita a i

miseri mortali:

Felice te, se ti sara concesso

con armi di vertu vincer te stesso.

S. Casimiro

Recitativo

Si, si, ch'altro non curo,

E ben folle e il consiglio

Portar le stragi altrove,

E mille aver fieri nemici in seno,

I sensi, che van sempre all'alma

accanto

Przepych Królewski

Recytatyw

A więc żywot podły, niedbały,
Bezimienny dla śmiertelników i samego
siebie,

Więć będziesz ty, któryś się narodził
dla Purpury i Tronów?

Dla królewskiego ducha, szlachetnego
serca

Jestże większa hańba i wstyd?

Aria

Na cóż ci, Książę niezwycożony,
Siła, odwaga, mądrość i zasługi?

Jeśli w piersi

Zaniedbane skrywasz

Królewskie serce.

Wróć, wróć do właściwego ci stanu,
Bo dane ci będzie przewyższyć chwałę
każdego innego

Bohatera,

A miecz twój ku wielkim zwycięstwom
cię poprowadzi.

Na cóż ci, Wodzu szlachetny,
Wdzięk, żywość, dowcip i uroda?

Jeśli w podłym uśpieniu

Dusza twa wielka

Leniwie trwa.

Wróć, wróć do właściwego ci

stanu... **Pokora**

Recytatyw

Jakaż to chwała, jakież trofea –

Mgła to jest, którą wiatr rozwiewa,

Czy cienie przemijające i ulotne,

Co je Świat rozsnuwa przed

biednymi śmiertelnikami.

Szczęśliwyś ty, któremu jest dane,

By cnoty orężem przewyżczyć siebie sa-
mego.

św. Kazimierz

Recytatyw

Tak, tak, o nic więcej nie

zabiegam, Głupia to rada,

By zagładę siać wszędzie,

Tysiące mieć wrogów w piersi,

Zmysł, co duszę otaczają,

Minaccion morte, e ottengon
spesso il vanto.

Regio Fasto

Aria

De sensi all'incanto
Se cede il tuo core
Avrai solo il vanto
D'un' alto valore.

S. Casimiro

Aria

De sensi alla guerra
Combate quest' alma
E spera qui in terra
Si nobile palma.

Regio Fasto

Recitativo

Casimiro t'inganni: Se
quella che lontana
Dall'armi, e da trionfi,
Dagli agi, e dalle pompe
Chiami santa Umiltade,
A chi ben dritto mira
Sembra stolta viltade.

Umilta

Recitativo

E del tuo cor la salda, e
forte rocca,
Del volgo insano errante,
All'aura lieve, e vana
Vacillera incostante?

Aria

Al Mondo vano,
No, no, non prestar fede:
Ei sempre affanna,
E'l core inganna
Di chi li crede. Il
cieco Mondo
Fuggi ad ognora,
Questo crudele
Sempre e infedele
A chi l'adora.

Regio Fasto

Recitativo

Pur da maggiori tuoi,
da tanti Regi Eroi Or
lontano n'anderai?
Casimiro che fai.

Śmierć sprowadzają i nieraz zwyciężają.

Przepych Królewski

Aria

Jeśli zmysłom
Serce twe się pokłoni,
Zyskasz w zamian
Inne dobra.

Św. Kazimierz

Aria

Jeśli zmysłom
Dusza moja wyda wojnę,
Już tu na ziemi
Zyska szlachetną nagrodę.

Przepych Królewski

Recytatyw

Kazimierzu, jakże się ludzisz:
Bo ta – tak odległa
Od broni, tryumfów,
Dostatków i chwały –
Którą zowiesz Pokorą,
Temu, kto prawdę ceni,
Wyda się bezsensownym tchórzostwem.

Pokora

Recytatyw

Czyż serca twego twarda i silna skała

Powszechnemu mniemaniu błędnemu,
Choć miłemu i próżnemu,
Ulegnie niestała?

Aria

Światu próżnemu
Nie dawaj wiary,
On zawsze kłopotce,
Oszukuje serce
Tęgo, co mu wierzy.
Ślepemu Światu
Umknij na zawsze,
Bo on okrutny,
Niewierny jest zawsze
Temu, kto go wielbi.

Przepych Królewski

Recytatyw

Zatem od przodków swoich,
Tytu Królów-Bohaterów
Tak się oddalasz.
Kazimierzu, cóż czynisz?

Regio Fasto, Umilta

Aria

Mira pur gl'antichi allori,
L'alte imprese in tante Soglie.

Pure scettri, e fasti, e onori Poca terra in seno accoglie.

S. Casimiro

Recitativo

Fra contrari pensieri Ancor l'alma contrasta.
Tu Sovrano Signor, cui gia piu cara
Fu mia salute, o Dio col proprio sangue,
Tu mie tenebre folte apri, e rischiara,
E tu avvalor la virtu, che langue, Fa che discerna omai
La mente d'ogni error libera, e sgombra,
Che quanto il Mondo apprezza, e fumo, ed ombra.

Aria

Gia, gia di fede, Amor speranza,
Tutta accesa e l'alma mia. Or disprezza questo core Fral diletto
Sdegna il fasto, e i sensi oblia.

Regio Fasto

Aria e Coro finale

L'Umilta di Casimiro Gia trionfa dell'Inferno, E di gloria in sull'Empiro
Se gl'intreccia un serto e

Przepych Królewski, Pokora

Aria

Miej w pamięci dawne wieńce chwały, Wielkie czyny twych koronowanych przodków.

Patrz, berła, splendory, honory Grudka ziemi ledwie przykrywa.

św. Kazimierz

Recytatyw

Wśród sprzecznych myśli Jeszcze dusza się sili.

Ty, Wielki Panie, któremu droższe

Było me zbawienie, o Boże, nad krew Twą własną,
Otwórz mi i oświeć pogmatwane, ciemne drogi żywota,
Wzmocnij cnotę, co upada. Spraw, by oświecony umysł
Wolny był od wszelkiego błędu i wiedział,

Że co Świat docenia, to dymem jest i cie-niem.

Aria

Już, już wiarą,

Miłością, nadzieją,

Płonie cała ma dusza.

Teraz pogardza ta pierś

Ulotną przyjemnością,

Gardzi przepychem i zmysłów przymu-sem.

Przepych Królewski

Aria i chór

Pokora Kazimierza

Tryumfuje nad Piekiem.

A w Niebiosach wiecznej chwały Wieniec już się dla niego plecie.

Tłumaczenie – Anna Ryszka-Komarnicka

Okoliczności powstania oratorium o św. Kazimierzu z muzyką Alessandra Scarlattiego do słów anonimowego librecisty nie są znane. Polski królewicz, uroczyście kanonizowany w katedrze wileńskiej w roku 1604, nie cieszył się w Italii szczególnie rozwiniętym kultem, chociaż w latach siedemdziesiątych XVII wieku poświęcono mu w tym kraju dwa oratoria. Utwór Scarlat-

tego, utrzymany w typowej dla gatunku dwuczęściowej formie z naprzemiennym następstwem recytatywów i arii, przedstawia świętego w otoczeniu dwóch par alegorycznych postaci reprezentujących świat wartości doczesnych i wiecznych, pomiędzy którymi musi dokonać wyboru. Oratorium, zgodnie z tradycją, wystawiano bez akcji scenicznej, a najczęściej również bez kostiumów i scenografii; gatunek ten był wielkopostną alternatywą dla zabronionej w czasie pokutnym opery. W Rzymie, gdzie prawdopodobnie powstała kompozycja Scarlattiego, opery, postrzegane przez papieży jako moralnie szkodliwe, wystawiano rzadko; oratoria można było usłyszeć zarówno w kościołach, kolegiach i seminariach, jak i w pałacach arystokracji.

Pierwsze udokumentowane wykonanie *San Casimiro* odbyło się 2 lutego 1706 we Florencji, ale dzieło tradycyjnie przedstawia się w powiązaniu z postacią Marii Kazimierzy Sobieskiej, która po śmierci króla Jana III rezydowała w Rzymie i prowadziła rozwinięty mecenat artystyczny. Alessandro Scarlatti, jeden z najwybitniejszych ówczesnych kompozytorów oper i oratoriów, był twórcą wielu utworów wystawianych w pałacu królowej-wdowy. Według badaczki przedmiotu Anny Ryszki-Komarnickiej, trudno byłoby po-wiązać myśl przewodnią libretta z chęcią uczczenia rocznicy odsieczy wie-deńskiej, ale niewykluczone, iż Marysienka, posługując się przykładem św. Kazimierza, chciała ostentacyjnie zaprezentować wyrzeczenie się ziemskiej władzy. Miała zresztą w tym względzie znakomitą poprzedniczkę, Krystynę szwedzką, która niemal pół wieku wcześniej osiadła w Rzymie po swojej abdykacji i również patronowała wielu artystycznym przedsięwzięciom, a z którą Sobieską porównywano, zresztą nie bez złośliwości. Polska królowa nie zrezygnowała bowiem z władzy, ale została jej pozbawiona w wyniku nieudanej walki o sukcesję Sobieskich na tronie, która zakończyła się elekcją Augusta II Mocnego. Hipotetyczna rzymska premiera oratorium o św. Kazimierzu mogłaby się zatem odbyć już w roku 1700, ale są to oczywiście jedynie domysły.

Niezależnie od rzeczywistej genezy dzieła, której być może nigdy nie uda się potwierdzić, jest ono rzadkim przykładem polskiego wątku w muzyce wybitnego kompozytora włoskiego przełomu XVII i XVIII stulecia. Domniemy zwiążek tego utworu z postacią słynnej królowej pobudza zaś naszą wyobraźnię szczególnie w Starym Sączu, gdzie słynny balkon przy Rynku do dziś przypomina nam jej pobyt w grodzie św. Kingi przed trzystu trzydziestu pięciu laty.

O wykonawcach

Myriam Arbouz, laureatka I nagrody na VI Międzynarodowym Konkursie Wokalnym Muzyki Dawnej we Froville w 2017 roku, stypendystka Fundacji Royaumont, śpiewaczka ceniona na scenie międzynarodowej za wszechstronność, elastyczność i ciepło lirycznego sopranu. Urodzona we Francji, edukację muzyczną rozpoczęła w wieku ośmiu lat, śpiewając w Maitrise de Bretagne, chórze dziecięcym prowadzonym przez Jeana-Michela Noela, z którym debiutowała jako dziecko na scenie opery w Rennes. Następnie studiowała w konserwatorium w Rennes, Centrum Muzyki Barokowej w Wersalu oraz Conservatorium van Amsterdam (dyplom z wyróżnieniem). Studia kontynuowała w atelier lirycznym Holenderskiej Opery Narodowej.

W tym sezonie artystka wcieli się m.in. w rolę Calliope w operze *La Morte d'Orfeo* Stefana Landiego w produkcji Les Talens Lyriques pod dyrekcją Christophe'a Rousseta. Wystąpi również w Oxfordzie, w koncercie poświęconym François Couperinowi pod dyrekcją Edwarda Higginbottoma. Myriam Arbouz dysponuje szerokim repertuarem od muzyki barokowej po współczesną, który miała okazję wykonywać pod batutą takich dyrygentów, jak Raphaël Pichon, Christophe Rousset, René Jacobs, Richard Egarr, Ton Koopman, Antony Hermus, Emmanuelle Haïm, Bertrand de Billy, Jos van Veldhoven, Antonio Mendez, Robert Forès Veces, Damien Guillon, Bertrand Cuiller, Olivier Schneebeli, Pierre Cao.

Współpracuje regularnie z wieloma europejskimi zespołami i orkiestrami, m.in.: Pygmalion, De Nederlandse Bachvereniging, Le Concert d'Astrée, Les Talens Lyriques, Cappella Amsterdam, Die Kölner Akademie, Le Banquet Céleste, Les Muffati, a także w mniejszych, kameralnych zespołach z takimi artystami, jak Marten Root, Viola de Hoog i Menno van Delft (Ensemble Schönbrunn), Marco Horvat i Francisco Mañalich (Ensemble Faenza), Benjamin Perrot i Florence Bolton (Ensemble La Rêveuse). Artystka od wielu lat tworzy również duet z klawesynistą Benjaminem Alardem, cenionym za interpretację muzyki J. S. Bacha.

Aldona Bartnik studiowała w Królewskim Konserwatorium w Hadze, specjalizując się w wykonawstwie muzyki dawnej. Regularnie koncertuje jako solistka oraz śpiewaczka zespołowa. W jej dorobku artystycznym znajduje się siedem albumów solowych. Jednym z nich jest płyta *Melancholia*, na-grana z holenderskim pianistą Maurice Lammerts van Bueren i poświęcona polskiej pieśni. Śpiewaczka współpracuje m.in. z Collegium Vocale Gent, Collegium 1704, Vox Luminis, De Nederlandse Bachvereniging i Wrocławską Orkiestrą Barokową. Jest również laureatką konkursów wokalnych oraz

kilkakrotnie otrzymała stypendia artystyczne. Promocja polskiej kultury za granicą przyniosła jej nominację do nagrody *Polonus*, przyznawanej przez polonię holenderską. W 2018 r. sopranistka wystąpi m.in. z J. Savallem oraz włoskim zespołem La Risonanza w Montrealu.

Dawid Biwo (bas) ukończył warszawski Uniwersytet Muzyczny F. Chopina oraz z wyróżnieniem Akademię Muzyczną w Krakowie. Jest laureatem wielu konkursów wokalnych. Debiut sceniczny Dawida Biwo miał miejsce podczas akademickiego wystawienia opery Baldassare Galupiego *L'amante di tutte* w Warszawskiej Operze Kameralnej. Od tego czasu występował m.in. w Operze Krakowskiej (jako Papageno w *Czarodziejskim flecie* W. A. Mo-zarta czy Victor w *Yermie P. Bowlesa*). Wykonywał również partie w takich operach, jak *Fairy Queen* H. Purcella, *L'elisir d'amore* G. Donizettiego (Dul-camara), *Die Fledermaus* J. Straussa (Frank), *La contadina in corte* A. Sac-chiniego (Berto), *Arminio* J. A. Hassego (Tullo), *Les Indes galantes* J. Ph. Rameau (Osmin, Ali), *Don Pasquale* G. Donizettiego (Notario).

Dużą część pracy artystycznej poświęca Dawid Biwo wykonawstwu muzyki dawnej, oratoryjnej oraz pieśniarstwu. W tych dziedzinach ma na swoim koncie udział w licznych festiwalach, m.in. Utrecht Oude Musik Festival, Bachwoche Wien, Tartini Festival Pirano, Early Music Festival New York. Ponadto koncertował m.in. w USA, Słowenii, Kanadzie, Austrii, Czechach oraz Niemczech.

Ewa Chmielewska w roku 2001 ukończyła Akademię Muzyczną im. I. J. Paderewskiego w Poznaniu w klasie skrzypiec prof. Michała Grabarczyka oraz w 2004 Koninklijk Conservatorium w Hadze w klasie skrzypiec barokowych Pavlo Beznosiuka, z którym regularnie koncertuje w Wielkiej Brytanii. Od szesnastego roku życia interesuje się historycznym wykonawstwem muzyki dawnej. Brała udział w wielu kursach interpretacji w klasach skrzypiec barokowych i zespołów kameralnych w Dartington, Wilanowie, Krakowie, Amsterdamie oraz w Ambronay (Académie Baroque Européenne) we Francji, wykonując *Vespro della Beata Vergine* Claudia Monteverdiego pod kierunkiem Gabriela Garrido.

Obecnie współpracuje z takimi zespołami, jak: Musicae Antique Collegium Varsoviense (przy Warszawskiej Operze Kameralnej), Concerto Polacco, Orchestra of The Age of Enlightenment, The Avison Ensemble, Academy of Ancient Music, The Hague International Baroque Orchestra, Modo Antiquo, Arcus Ensemble, Arte dei Suonatori, Wrocławska Orkiestra Barokowa, Con-certo Spirituel, Harmonologia, Norsk Barokkorkester, Les Ambassadeurs, New Dutch Academy, koncertując na festiwalach, konkursach oraz doko-nując nagrań (m.in. dla Naxos, BBC4, Radio 4, Linn, RBB Kulturradio,

Polskie Radio) w Europie i Meksyku. Od roku 2009 prowadzi klasę skrzypiec barokowych w ZPSM im. F. Chopina w Warszawie.

Manfred Cordes, specjalista w zakresie muzyki XVI i XVII stulecia, postrzega siebie jako pośrednika pomiędzy muzykologią a praktyką muzyczną. Studiował najpierw wychowanie muzyczne i muzykę kościelną w Hanowerze i Berlinie, a następnie filologię klasyczną (ze specjalizacją w łacinie) i pedagogikę wokalną. Wykładał gościnnie teorię muzyki w Groningen (Holandia). Od roku 1985 mieszka w Bremie, gdzie przejął zespół wokalny Forum Alte Musik i rozpoczął z nim intensywną działalność koncertową. Rok później był współzałożycielem Akademii Muzyki Dawnej w Bremie. W roku 1991 doktoryzował się na podstawie rozprawy o związkach tonacji i afektu w muzyce renesansu, a od 1994 zatrudniony jest jako profesor teorii muzyki w Hochschule für Künste w Bremie. W latach 1996–2005 był na tej uczelni dziekanem wydziału muzyki, a w latach 2007–2012 rektorem.

Katarzyna Drogosz, pianistka specjalizująca się w grze na instrumentach historycznych. Absolwentka Akademii Muzycznej w Warszawie, Conservatorium van Amsterdam oraz Musikhochschule Freiburg. Studiowała także dyplomację kulturalną w Collegium Civitas w Warszawie. Interesuje się zagadnieniami budowy i historii fortepianu. Tematykę tę od wielu lat upowszechnia w ramach licznych wykładów i prezentacji – w szkołach muzycznych, akademiach oraz instytucjach kultury.

Jako solistka i kameralistka występuje w kraju i za granicą, współpracując z uznanymi instrumentalistami, wokalistami oraz zespołami muzyki dawnej. Występowała na festiwalu „Kręgi Sztuki” w Cieszynie, na Festiwalu Bachowskim w Świdnicy oraz na Festiwalu Mozartowskim w Warszawie. Wraz z flecistką Annie Laflamme i wiolonczelistką Dorotheą Schönwiese tworzy Trio Laflamme, z którym koncertowała między innymi na Mozartfest w Würzburgu, w ramach cyklu Forum Alte Musik w Kolonii oraz na festiwalu Tage Alter Musik w Herne.

Katarzyna Drogosz od 2010 roku uczy w Akademii Muzycznej im. K. Szymanowskiego w Katowicach, gdzie w 2017 roku obroniła doktorat. Od 2013 roku prowadzi wykłady także w Akademii Muzycznej w Krakowie. Jej koncerty transmitowały polskie i europejskie stacje radiowe, a nagrania muzyki kameralnej na instrumentach historycznych ukazały się w wydawnictwach Querstand, NIFC, CD Accord oraz Coviello Classics.

Ensemble Hildebrandt 1719 – zespół powstał w 2013 roku. Nazwa nawiązuje do zbudowanych przez Andreasa Hildebrandta z Gdańska w 1719 roku organów, zachowanych w kościele św. Bartłomieja w Pasłęku. Po renowacji organów Hildebrandta w 2013 roku zespół w zmiennym składzie od kilku do kilkunastu osób zaczął pełnić rolę orkiestry festiwalowej wykonującej podczas Festiwalu Muzyki Organowej i Kameralnej w Pasłęku liczne koncerty, od projektów kameralnych po realizację kantatowe. Zespół specjalizuje się w badaniu, odkrywaniu i wykonywaniu zapomnianych dzieł XVII i XVIII wieku (m.in. frakty z klasztoru Sióstr Klarysek w Starym Sączu, utwory okolicznościowe Hieronymusa Jennericha ze zbiorów archiwów Szczecina i Greifswaldu czy koncerty kościelne z kolekcji Gustava Dübena w Uppsali). Dzięki wykorzystaniu dużych barokowych organów we współpracy z innymi historycznymi instrumentami zespół często prezentuje wykonywany repertuar w unikalnej szacie brzmieniowej.

Estravaganza – krakowski zespół muzyki dawnej powstały z inicjatywy artystów zajmujących się praktyką wykonawczą muzyki dawnej na instrumentach z epoki lub ich kopiach. W zależności od repertuaru skład ewoluuje do orkiestry kameralnej z udziałem śpiewaków solistów lub zespołu chóralnego, współpracując z wybitnymi muzykami z kraju i z zagranicy.

Do ważniejszych osiągnięć zespołu można zaliczyć udział w cyklu koncertów „Muzyka zaklęta w drewnie”, zwieńczonego nagraniem płyty z wybranymi utworami prezentowanymi podczas koncertów w 2007 roku, oraz zaproszeniem do udziału w kolejnej edycji, koncerty w ramach festiwalu Dni Bachowskie w Krakowie, koncerty podczas sympozjum naukowego KLOE-2 w Auli Collegium Maius Uniwersytetu Jagiellońskiego, występ na Festiwalu Bachowskim w Gliwicach, a także realizację DVD dla japońskiej wytwórni IMC Music Publisher Ltd. (nagranie multimedialne kantat Johanna Sebastiana Bacha: *Christ lag in Todesbanden BWV 4* oraz *Kaffeekantate BWV 211*).

Julien Feltrin pochodzi z Calais, gdzie rozpoczął edukację muzyczną na flecie traverso, prostym i na klawesynie. Następnie studiował w konserwatorium w Amsterdamie w klasie fletu Waltera van Hauwe (dyplom z wyróżnieniem w roku 2003). Laureat konkursów muzyki współczesnej Haverhill Sinfonia w Anglii, Gaudeamus w Holandii oraz II nagrody w Konkursie Muzyki Współczesnej im. K. Pendereckiego w Krakowie.

Koncertował na wielu festiwalach, m.in. BBC Proms, Salamanca Contemporary Music Festival, Musica Electronica Nova we Wrocławiu, Ultraschall w Berlinie. W 2014 roku uczestniczył w koncercie inauguracyjnym nowego audytorium Radio France, występując jako solista z Orkiestrą Radia Francuskiego. Julien Feltrin jest profesorem fletu prostego w Royal College of

Music w Londynie oraz w Konserwatorium w Evry (Paryż). Jest regularnie zapraszany jako wykładowiec na lekcje mistrzowskie oraz zasiada w jury konkursów. Jest współzałożycielem Collectif Baroque Hippocampe, z którym występuje jako solista. Oprócz działalności artystycznej Julien Feltrin czynnie działa w dziedzinie budownictwa i badań nad fletami barokowymi.

Wanda Franek w 2010 roku ukończyła Uniwersytet Muzyczny Fryderyka Chopina w Warszawie w klasie J. Rappé. Jeszcze podczas studiów, w roku 2008, zadebiutowała na scenie Warszawskiej Opery Kameralnej partią Lucindy w operze *L'amante di tutte* B. Galupiego. W latach 2013–2015 była adeptką Akademii Operowej przy Teatrze Wielkim – Operze Narodowej. Na scenie tego teatru występowała w takich produkcjach, jak *Eros i Psyche* L. Różyckiego, *Manon Lescaut* G. Pucciniego, *Lohengrin* R. Wagnera, *Cud albo Krakowiaki i Górale* J. Stefaniego oraz *Straszny dwór* S. Moniuszki. W 2014 roku w Snape Maltings w Aldeburgh zaśpiewała partię Amora w *Koronacji Poppei* C. Monteverdiego. W tym samym roku rozpoczęła współpracę z Operą Krakowską przy koprodukcji *Mefistofelesa* A. Boito z Trondheim Symfoniorkester. W następnych latach artystka wcieliła się w rolę Mercédés w *Carmen* G. Bizeta oraz Suzuki w *Madame Butterfly* G. Pucciniego w Operze na Zamku w Szczecinie, a w 2017 roku zadebiutowała jako Pani Quickly w reżyserowanej wersji opery *Falstaff* G. Verdiego w Royal Liverpool Philharmonic z sir B. Terfelem w roli tytułowej. Artystka koncertowała z J. Maksymiukiem, T. Strugałą, T. Wojciechowskim, F. Bottiglierem, W. Kłosiewiczem oraz E. Strusińską.

Harmonia Sacra jest zespołem poświęcającym się wykonywaniu muzyki od późnego renesansu do kantat Bacha. Powstał w roku 1995 z inicjatywy Te-resy Piech, Rafaela Gabriela Przybyły i Marcina Szelesta, który jest jego kierownikiem artystycznym. Wystąpił na wielu polskich i zagranicznych festiwalach, prezentując różnorodny repertuar, w którym znaczące miejsce zajmuje muzyka polska. Zespół ma też na swoim koncie współczesne pra-wykonania utworów nowo odkrytych lub zrekonstruowanych.

Karol Kozłowski – tenor, absolwent Akademii Muzycznej w Gdańsku oraz warszawskiej ASP. Był solistą Opery Wrocławskiej, w której wykonywał partię Alfreda w *Zemście nietoperza*, Tamina w *Czarodziejskim flecie*, Al-mavivy w *Cyruliku sewilskim*, Cassia w *Otelli* i Archaniola w *Raju utraconym*. Śpiewał m.in. w Teatrze Wielkim – Operze Narodowej, Operze Narodowej w Rydze i Staatstheater am Gärtnerplatz w Monachium. Jest cenionym wykonawcą niemieckiej liryki wokalne; dla wydawnictwa DUX zarejestrował Schubertowskie cykle: *Piękną młynarkę* i *Podróż zimową*. Wykonywał rolę Settembriniego w prapremierze opery P. Mykietyna *Czarodziejska*

góra w reżyserii A. Chyry. Występował w arcydziełach Rameau: jako tytułowy Pigmalion (Warszawska Opera Kameralna) oraz Valère i Damon w *Les Indes galantes* (Opera Nova), a także w operach: *Semiramide riconosciuta* Vinciego i *Arminio* Hassego (w Warszawie i Pradze).

Marzena Michałowska, sopranistka, adiunkt na Wydziale Wokalno-Aktorskim Akademii Muzycznej im. I. J. Paderewskiego w Poznaniu. Od wielu lat koncertuje w Polsce i poza jej granicami jako gość licznych międzynarodowych festiwali muzycznych. W 2005 r. zadebiutowała na deskach Komische Oper Berlin partią Donny Anny w operze *Don Giovanni* W. A. Mozarta. Współpracowała z wieloma znakomitymi dyrygentami, m.in. C. Hogwoodem, K. Petrenko, M. Pijarowskim, M. Gesterem, G. Nowakiem, T. Wojciechowskim, Ł. Borowiczem, J. Salwarowskim, M. Nałęczem-Niesiołowskim, J. M. Florêncio jr., M. Toporowskim, S. Stuligroszem, M. Sompolińskim, J. Lipkem i E. Ku-sem, a także z orkiestrami i zespołami: Concerto Köln, Arte Dei Suonatori, Irish Baroque Orchestra, Gli Angeli Genève, Czech Virtuosi, Orkiestrą Filharmonii Poznańskiej, Orkiestrą Symfoniczną Filharmonii Lubelskiej, Orkiestrą Symfoniczną Filharmonii Kaliskiej, Orkiestrą Symfoniczną Polskiej Filharmonii Bałtyckiej, Orkiestrą Symfoniczną Filharmonii Warmińsko-Mazurskiej, Orkiestrą Symfoniczną Filharmonii w Szczecinie, Orkiestrą Symfoniczną Filharmonii Zielonogórskiej, Polską Orkiestrą Radiową, Orkiestrą Kameralną Polskiego Radia Amadeus, Wrocławską Orkiestrą Barokową, NFM Filharmonią Wrocławską, Capellą Cracoviensis i orkiestrą Accademia dell'Arcadia. Artystka jest laureatką licznych krajowych i międzynarodowych konkursów wokalnych. W dorobku fonograficznym ma siedemnaście albumów płytowych, w tym nagrania dla Polskiego Radia. W 2008 r. płyta *Musica Sacro-montana* z jej udziałem otrzymała statuetkę Fryderyka.

Anna Mikołajczyk jest absolwentką Warszawskiej Akademii Muzycznej im. Fryderyka Chopina w klasie prof. Małgorzaty Marczewskiej. Współpracuje m.in. z Operą Bałtycką, Warszawską Operą Kameralną, Operą Wrocławską, gdzie śpiewa pierwszoplanowe role oper W. A. Mozarta, P. Czajkowskiego, G. Verdiego czy I. Strawińskiego. Jest odtwórczynią wielu dzieł współczesnych. Prawykonania swoich kompozycji powierzają jej między innymi tacy kompozytorzy, jak Zygmunt Krauze czy Paweł Łukaszewski. Dużo miejsca w swojej działalności koncertowej poświęca muzyce oratoryjno-kantatowej i kameralnej. Jest szczególnie ceniona w kręgu muzyki dawnej. Współpracuje z wybitnymi przedstawicielami tego nurtu wykonawczego w Polsce i poza granicami kraju.

W 2001 otrzymała nagrodę im. Zofii Rayzacherowej *Dla największej indywidualności artystycznej* w dziedzinie muzyki dawnej na XI Festiwalu

Muzyki Dawnej na Zamku Królewskim w Warszawie. Nagranie pieśni Karola Szymanowskiego, wydane przez firmę DUX, zostało wyróżnione przez Akademię Fonograficzną dwiema nagrodami Fryderyk 2008 w kategoriach: Album Roku Recital Wokalny, Opera, Operetka, Balet, oraz Fonograficzny Debiut Roku.

W listopadzie 2011 roku odbyła się w Operze Bałtyckiej prapremiera opery Elżbiety Sikory *Madame Curie*, w której artystka zaśpiewała partię tytułową. Zarówno przedstawienie, jak i główna rola zostały wyróżnione wieloma nagrodami. W 2013 nagrodą Orphée du Prestige Lyrique de l'Europe de l'Academie du Disque Lyrique uhonorowano DVD *Madame Curie* wydane przez firmę DUX. W 2015 roku taką samą nagrodę otrzymał dwupłytowy album Musica Sacromontana IX – *Pasquale Anfossi Oratorio la Morte di san Filippo Neri* z udziałem śpiewaczki.

Dokonała wielu nagrań dla Polskiego Radia i Telewizji. Brała udział w realizacji płyt, które wielokrotnie nominowane były do nagrody fonograficznej Fryderyk, a kilka tę nagrodę otrzymało.

Raffaella Milanese ukończyła studia w Accademia Nazionale di Santa Cecilia w rodzinnym Rzymie w roku 1997. Regularnie występuje w europejskich teatrach operowych, filharmoniach i na festiwalach (m.in. Ambronay, Amsterdam, Antwerpia, Bruksela, Genewa, Halle, Innsbruck, Lozanna, Luksemburg, Madryt, Mediolan, Neapol, Paryż, Praga, Salamanca, Wenecja, Wiedeń) pod batutą takich dyrygentów, jak Rinaldo Alessandrini, Fabio Bonizzoni, Giuliano Carella, Ottavio Dantone, Alessandro de Marchi, Adam Fischer, Nicola Luisotti, Vaclav Luks, Andrea Marcon, Enrique Mazzola, Marc Minkowski, Hervé Niquet, Philippe Pierlot, Donato Renzetti, Christophe Rousset, Andreas Spering i David Stern. Dokonała nagrań dla wytwórni Deutsche Grammophon, BIS, Glossa, Naive, Stradivarius i Harmonia Mundi. W najbliższych sezonach zaśpiewa partię Donny Anny w *Don Giovannim* Mozarta w Teatro della Pergola we Florencji oraz rolę tytułową w *San Gu-glielmo d'Aquinatia* Pergolesiego w Jesi pod dyrekcją Christophe'a Rousseta, z którym będzie również współpracować jako Giunone w produkcji *Calisto* Francesca Cavallego w Opéra National du Rhin.

Piotr Młynarczyk ukończył Państwową Szkołę Muzyczną w Częstochowie w klasie wiolonczeli Siergieja Rysanowa. W 2009 roku rozpoczął studia w klasie violi da gamba Kazimierza Pyzika w Akademii Muzycznej w Poznaniu, które kontynuował w Akademii Muzycznej w Łodzi w klasie violi da gamba Justyny Krusz. Poprzez uczestnictwo w kursach korzystał z wiedzy i doświadczenia w zakresie historycznego wykonawstwa takich pedagogów, jak Paolo Pandolfo, Guido Balestracci, Bruno Cocset, Mauro Valli, Alison McGillivray.

Współpracował z zespołami specjalizującymi się w wykonawstwie muzyki dawnej, takimi jak Capella Cracoviensis, Harmonia Sacra, Gambasada, Floripari, Senza Battuta, Gradus ad Parnassum oraz Konfraternia Caper Lublinensis. Jako pedagog współpracuje z zespołem Scholares Minores pro Musica Antiqua z Poniatowej. Prywatnie jest miłośnikiem twórczości Stanisława Lema, entuzjastą owadów, potworów i wszelkich osobliwości.

Teresa Piech ukończyła Akademię Muzyczną w Krakowie (klasa skrzypiec doc. Ewy Szubry-Jargoń), następnie odbyła studia podyplomowe w Swee-linck Conservatorium w Amsterdamie (skrzypce barokowe – Lucy van Dael), uczestniczyła też w licznych kursach mistrzowskich w kraju i za granicą. Jako solistka i kameralistka koncertuje regularnie w kraju i za granicą, współpracując z wieloma zespołami muzyki dawnej; jest współzałożycielką zespołów Harmonia Sacra i Ensemble Hildebrandt 1719. Była członkiem Eu-ropean Union Baroque Orchestra. Współpracowała z wybitnymi muzykami, m.in. Larsem Ulrikem Mortensenem, Royem Goodmanem i Joshua Rifki-nem. Stypendystka Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego. Dokonała licznych nagrań płytowych. Jest wiceprezesem Polskiego Towarzystwa Mu-zyki Dawnej oraz członkiem-założycielem Stowarzyszenia Na Rzecz Histo-rycznych Organów Hansa Hummla w Olkusz. W Akademii Muzycznej w Krakowie pracuje od 2012 roku, w tej uczelni uzyskała stopień doktora sztuki (2013). Prowadzi badania archiwalne nad życiem muzycznym żeń-skich klasztorów klauzurowych w XVII i XVIII wieku. Gra na instrumencie z roku 1668, pochodzącym z pracowni Antonia Marianiego z Pesaro.

Le Salon de la Paix jest projektem muzycznym i muzykologicznym zainspirowanym mecenatem Królowej Francji Marii Leszczyńskiej. Salon de la Paix (Salon Pokoju) był częścią wersalskich apartamentów polskiej żony króla Ludwika XV, w których od 1725 roku przez ponad czterdzieści lat organizowała koncerty. Podczas tych wieczorów muzycznych można było usłyszeć najlepszych instrumentalistów i śpiewaków epoki, takich jak Blavet, Rebel, Couperin, Rameau, Farinelli, Hasse czy młody Mozart. Inspirując się tym kosmopolitycznym miejscem zespół Le Salon de la Paix pragnie odtworzyć atmosferę Koncertów Królowej (*Les concerts de la Reine*), uwypuklić style muzyczne Europy w dobie baroku i oświecenia ze szczególnym umiłowaniem formy kantaty. Zespół założony przez klawesynistkę Katarzynę Tomczak-Feltrin ma zmienny skład i jednoczy wokół siebie śpiewaków i instrumentalistów z Polski, Francji i Anglii.

Justyna Skatulnik urodziła się w Piotrkowie Trybunalskim. Stypendystka Programu „Młoda Polska” Narodowego Centrum Kultury (2016) i Marszałka Województwa Łódzkiego (2014). W 2008 roku rozpoczęła studia w Akademii

Muzycznej w Łodzi, w trakcie których rozwinęło się jej zainteresowanie muzyką dawną. Współpraca z najlepszymi ekspertami w tej dziedzinie zainspirowała ją do rozpoczęcia nauki gry na skrzypcach barokowych w Akademii Muzycznej w Łodzi pod kierunkiem Judyty Tupczyńskiej. Brała udział w warsztatach i sesjach artystycznych muzyki dawnej w Polsce i Niemczech (29. Międzynarodowa Akademia Händlowska w Karlsruhe, Ensemble-Akademie z Freiburger Barockorchester, Akademia Bachowska z Akademie für Alte Musik Berlin). W 2014 r. rozpoczęła studia w Hochschule für Musik und Tanz Köln w klasie skrzypiec barokowych prof. Richarda Gwiltla. W 2015 roku została finalistką Deutscher Musikwettbewerb wraz z niemieckim zespołem Gradus ad Parnassum. Również w 2015 roku z zespołem „Cordatus” zdobyła pierwszą nagrodę w poznańskim konkursie muzyki kameralnej „Forum muzyki dawnej”. W sezonie 2015/16 była członkiem European Union Baroque Orchestra. Występuje z licznymi orkiestrami i zespołami, m.in. Concerto Copenhagen, Nederlandse Bachvereniging, Kölner Akademie, Holland Baroque, La Serenissima, Ludus Instrumentalis, Harmonia Sacra. Obecnie bierze udział w programie dla utalentowanych młodych muzyków *OAE Experience Scheme* przy londyńskiej Orchestra of the Age of Enlightenment.

Marcin Szelest ukończył studia w zakresie gry organowej w Akademii Muzycznej w Krakowie, w klasie prof. Mirosławy Semeniuk-Podrazy (dyplom z wyróżnieniem, 1997), oraz jako stypendysta Fulbrighta w latach 1997–1998 w The Boston Conservatory (USA), w klasie prof. Jamesa Davida Christiego (Artist Diploma in Organ Performance, 1999). W 1995 roku zdobył I nagrodę na II Międzynarodowym Konkursie Organowym im. J. P. Sweelincka w Gdańsku. Jego działalność koncertowa w kraju i za granicą obejmuje zarówno recitale organowe, jak i występy z zespołem muzyki dawnej Harmonia Sacra, a także z licznymi solistami, chórami, orkiestrami i zespołami instrumentów historycznych (m.in. Concerto Palatino, The Bach Ensemble, Vox Luminis, Weser Renaissance Bremen, Wrocławska Orkiestra Barokowa).

Marcin Szelest jest profesorem organów w Akademii Muzycznej w Krakowie. Jego praca habilitacyjna *Przemiany stylistyczne we włoskiej muzyce organowej przełomu XVI i XVII stulecia* (2007) została wyróżniona nagrodą Prezesa Rady Ministrów. Opublikował szereg artykułów dotyczących źródeł i edytorstwa dawnej muzyki polskiej oraz wydanie dzieł wszystkich Stanisława Sylwestra Szarzyńskiego w serii „Monumenta musicae in Polonia”. Jest również organistą kościoła Świętego Krzyża w Krakowie, gdzie gra na odrestaurowanym instrumencie z 1704 roku, członkiem Rady Naukowej

serii wydawniczej „Fontes Musicae in Polonia” oraz dyrektorem artystycznym Starosądeckiego Festiwalu Muzyki Dawnej.

Katarzyna Tomczak-Feltrin, urodzona w Łodzi, jest absolwentką Wydziału Instrumentalnego Akademii Muzycznej w Krakowie (dyplom z wyróżnieniem) oraz londyńskiej Guildhall School of Music w klasie Nicholasa Parle’a. Laureatka I nagrody w konkursie klawesynowym Musica Britannica, II nagrody w międzynarodowym konkursie muzyki kameralnej Van Wassenaer w Holandii. Stypendystka Britten-Pears Young Artist Programme. Pracowała jako akompaniator na kursach wokalnych m.in. Andreasa Scholla, Yvonne Kenny, Emmy Kirkby. Pracowała pod kierunkiem m.in. takich dyrygentów, jak Christian Curnyn, Jan Willem de Vriend, Jean Claude Malgoire, Darrel Ang. Współzałożycielka zespołów The Burney Players, Collectif Baroque Hippocampe.

Od 2006 roku mieszka we Francji, koncertuje jako solistka i kameralistka, regularnie współpracuje z Orchestre Nationale de Lille, z którą jako solistka dokonała nagrań kompozycji Henri Dutilleux dla firmy Naxos. W latach 2006–2014 była profesorem klasy klawesynu w konserwatorium w Calais i Arras. Obecnie uczy w Godolphin and Latymer School w Londynie oraz w konserwatorium w Dunkierce. Od roku 2016 jest dyrektorem artystycznym Festiwalu Francusko-Polskiego w Douai (www.festival-franco-polonais.fr). Pasjonuje się historią, a zwłaszcza biografiami słynnych Polek działających we Francji.

Krzysztof Urbaniak - absolwent warszawskiej Akademii Muzycznej im. Fryderyka Chopina oraz Hochschule für Musik und Darstellende Kunst w Stuttgartarcie w klasie organów prof. Ludgera Lohmanna oraz w klasie klawesynu prof. Jörga Halubka (Künstlerische Ausbildung i Konzertexamen). Kierownik Katedry Organów i Muzyki Kościelnej oraz pełnomocnik JM Rektora ds. współpracy międzynarodowej Akademii Muzycznej im. Grażyny i Kiejstuta Bacewiczów w Łodzi. Adiunkt w Katedrze Organów Akademii Muzycznej w Krakowie.

Zdobył liczne nagrody na międzynarodowych konkursach organowych, m.in.: Międzynarodowy Konkurs Organowy im. Arpa Schnitgera, Brema 2010 (I nagroda); Międzynarodowy Konkurs Organowy im. Willema Hermansa, Pistoia 2009 (I nagroda); V Konkurs Polskiej Muzyki Organowej, Legnica 2002 (I nagroda).

Juror międzynarodowych konkursów organowych, m.in. konkursu Schnitgera w Alkmaar oraz konkursu Silbermanna we Freibergu. Jako pedagog

regularnie prowadzi kursy mistrzowskie, koncertuje oraz nagrywa solowe płyty CD.

W sezonach 2013–2016 artysta-rezydent Filharmonii Łódzkiej im. Artura Rubinsteina, zaś obecnie kurator obojga organów tej instytucji.

W latach 2013–2016 rzeczoznawca do spraw zabytkowych organów przy Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Rzeczypospolitej Polskiej. Członek stowarzyszeń Baltisches Orgel Centrum e.V. (Stralsund), Stowarzyszenia na Rzecz Historycznych Organów Hansa Hummla (Olkusz).

Autor wydań nutowych oraz publikacji organologicznych i poświęconych aspektom wykonawczym muzyki organowej.

Dyrektor artystyczny Międzynarodowego Festiwalu Muzyki Organowej i Kameralnej w Pasłęku.

Weser-Renaissance Bremen należy do renomowanych międzynarodowych zespołów specjalizujących się w muzyce XVI i XVII wieku. W centrum jego zainteresowań leży repertuar od Josquina Desprez do Dietericha Buxtehudego. Jest często zapraszany na festiwale muzyki dawnej, na których chętnie prezentuje nowo odkryte dzieła z dawnych epok; dokonał również imponującej liczby nagrań na płytach CD, entuzjastycznie przyjmowanych przez krytykę. Skład zespołu jest zróżnicowany i dostosowany do wymagań wykonywanego repertuaru; obok śpiewaków o międzynarodowej sławie występują instrumentalisci specjalizujący się w grze na instrumentach z danej epoki. Zespół dąży do żywej i uzasadnionej muzykologicznie prezentacji dzieł renesansu i baroku. Pracuje też często przy historycznych organach północnej Europy, mając siedzibę w Bremie. W dwudziestym piątym roku istnienia Weser-Renaissance Bremen może poszczycić się ogromną liczbą wykonanych koncertów i nagrań oraz międzynarodowych zaproszeń do prestiżowych sal koncertowych.

Wrocławska Orkiestra Barokowa została założona w 2006 roku przez Andrzeja Kosendiaka. Jest zespołem działającym w ramach Narodowego Forum Muzyki im. Witolda Lutosławskiego, jednej z niewielu instytucji kulturalnych w Polsce mogących się poszczycić posiadaniem orkiestry barokowej grającej na instrumentach historycznych.

Podczas każdego z sezonów artystycznych w NFM orkiestra prezentuje własny cykl koncertów, który zawsze jest gorąco przyjmowany przez publiczność. Repertuar zespołu obejmuje utwory od wczesnego baroku do roman-tyzmu, od kompozycji kameralnych po wielkie dzieła oratoryjne. Od

początku działalności orkiestry jej dyrektorem artystycznym jest znakomity wiolonczelista Jarosław Thiel.

Dzisiaj Wrocławska Orkiestra Barokowa jest zaliczana do najważniejszych polskich zespołów grających na instrumentach historycznych. Jej dorobek i poziom artystyczny – doceniony przez publiczność i krytykę – owocuje współpracą z największymi sławami międzynarodowej sceny muzyki dawnej. Zespół występował pod batutą Philippe’a Herreweghe’a, Giovanniego Antoniniego, Andrew Parrotta, Paula McCreesha, Andreasa Speringa, Hansa-Christopha Rademanna, Laurence’a Cummingsa, Rubéna Dubrovsky’ego i Christiana Curnyna, jak też gościł znakomite zespoły, m.in. Collegium Vocale Gent, Cantus Cölln, Taverner Consort, Dresdner Kammerchor, Gli Angeli Genève, oraz wybitnych solistów, takich jak Olga Pasiecznik, Julia Lezhneva, Renata Pokupić, Nicholas Mulroy, Daniel Taylor czy Aleksandra Kurzak. Orkiestra jest zapraszana na prestiżowe festiwale oraz bierze udział w transmisjach radiowych i sesjach nagraniowych.

Pierwsza płyta Wrocławskiej Orkiestry Barokowej zdobyła statuetkę Fryde-ryka w kategorii „Fonograficzny debiut roku”, a następne jej nagrania wyróżniono szeregiem nominacji do tej nagrody. W 2017 roku ukazał się album z *Porami roku* Haydna, który jest efektem współpracy orkiestry z Pau-lem McCreeshem i jego Gabrieli Consort & Players (krążek był nominowany do nagrody magazynu „Gramophone” w kategorii „Najlepsze nagranie chóralne 2017” i została płytą miesiąca „BBC Music Magazine” w czerwcu 2017). W 2018 roku ukazała się płyta z premierowym nagraniem oryginalnej wersji *Widm* Stanisława Moniuszki z udziałem orkiestry, a także album *17th-century Sacred Music in Wrocław* (Muzyka w siedemnastowiecznych kościołach Wrocławia), zrealizowana z Gli Angeli Genève i Concerto Palatino pod kierunkiem Stephana MacLeoda dla wytwórni Claves.

Andrzej Zawisza z wyróżnieniem ukończył studia na Akademii Muzycznej w Krakowie w klasie klawesynu prof. Magdaleny Myczki. Na tejże uczelni odbył również studia podyplomowe w klasie klawesynu prof. Elżbiety Stefańskiej. W latach 2003–2005 studiował w Guildhall School of Music and Drama w Londynie w klasie klawesynu Jamesa Johnstone’a oraz śpiewu Andrew Wattsa, gdzie otrzymał Postgraduate Diploma in Music Performance (PgDip) oraz Master of Music Degree (MMus) z wyróżnieniem. Swoją warsztat wokalny kształcił również pod kierunkiem Mhairi Lawson i Dame Emmy Kirkby. Jako klawesynista (solista i kameralista) współpracuje z wieloma zespołami muzyki dawnej, m.in. Florilegium, Sonnerie, La Serenisima, Camerata Vivaldi, The English Baroque Trio, Phantasticus, oraz z wieloma orkiestrami i zespołami kameralnymi w kraju, m.in. Opera

Krakowska, Filharmonia Krakowska, Filharmonia Rzeszowska, Orkiestra Akademii Beethovenowskiej, Tarnowska Orkiestra Kameralna, z którą do-konał nagrań utworów Vivaldiego, Albinoniego i Haendla. Jako realizator basso continuo pracował pod kierunkiem Moniki Huggett, Rachel Podger, Anthony'ego Rooleya, Paula Goodwina, Jacquesa Ogga, Łukasza Borowicza oraz Christiana Curnyna. Laureat Stypendium Twórczego i Nagrody Miasta Krakowa (2001) oraz Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego (2002) w dziedzinie muzyki. Zdobywca pierwszej nagrody na VIII Broadwood Harpsichord Competition w Londynie (2005). Koncertował na Ukrainie, w Szwajcarii, Niemczech, Francji, Włoszech, Austrii, Portugalii, Hiszpanii, Izraelu, Irlandii, Anglii i Szkocji. Andrzej Zawisa jest asystentem w Kate-drze Klawesynu i Instrumentów Dawnych, współpracuje również z wydzia-łem wokalnym Akademii Muzycznej w Krakowie. Jest członkiem Polskiego Towarzystwa Muzyki Dawnej i Towarzystwa Bachowskiego w Krakowie oraz założycielem i kierownikiem artystycznym zespołu Estravaganza, z którym dokonał multimedialnego nagrania kantat Jana Sebastiana Bacha dla ja-pońskiej wytwórni IMC. W 2016 otrzymał stopień doktora sztuki muzycznej w dyscyplinie artystycznej instrumentalistyka.

Martin Daniel Zorzano Barbosa, urodzony w Meksyku, ukończył studia w klasie violi da gamba oraz violone w Koninklijk Conservatorium w Hadze pod kierunkiem Wielanda Kuijkena, Margaret Urquhart i Philippe'a Pierlota, oraz w Conservatoire National Supérieur de Musique et Danse w Lyonie w klasie violi da gamba Marianne Muller. Koncertuje jako instrumentalista i solista z takimi zespołami, jak: Elyma (Gabriel Garrido), L'Arpeggiata (Christina Pluhart), La Sphera Armoniosa (Mike Fentross), Capella Conflu-entes (Jorn Andresen), Capella Mediterranea (Leonardo Garcia Alarcon) na festiwalach muzyki dawnej i projektach w Europie oraz w Meksyku. Ostat-nio dokonał nagrania kompletnego dzieła Claudio Monteverdiego *Selva mo-rale e spirituale* oraz *Corpus Christi a Cusco* dla Ambronay z zespołem ELYMA oraz z L'Arpeggiata *Rapresentatione de Anima e di Corpo* Emilia Cavalieriego.